

Tekst 4

Dennis Jürgensen: ”Indtrængerne”

Novelle, bragt i Politiken, 19. januar 1992

Indtrængerne

af Dennis Jürgensen

¹ Øksens fald var allerede startet, da hun åbnede hoveddøren og så ud gennem den smalle sprække som sikkerhedskæden tillod. Det tunge stålblad susede ned mod hende som en dykkende rovfugl fast besluttet på at knuse sit bytte.

Susie nåede lige akkurat at udstøde et overrasket ’Uhh?’ og træde et skridt baglæns, før den med en tordnende larm ramte kæden på midten og flåede skruerne ud af karmen ⁵ og døren med en aggressiv kvasen.

Chokeret trippede hun længere tilbage i entreen og snublede over sine egne støvler, som lå og flød på gulvet.

Døren røg op med et brag.

Manden som havde ringet på kom ind i entreen. Hans frie hånd famlede sig frem over ¹⁰ karmen. Hovedet var holdt lidt på skrå som om han lyttede. Hun fornemmede en imaginær syl af is blive hamret gennem maven, da hans ansigt blev tydeligt i entrelampens skær. Hurtige tanker for gennem hendes panikslagne hjerne.

’Åh gud, så talte de sandt...’ tænkte hun. ’Det er ikke nogen practical joke... de eksisterer virkelig...’

¹⁵ Hun sad på gulvet, ude af stand til at røre sig. Al koncentrationen samlede sig omkring den ukendte indtrængers gruopvækkende fjæs. Hun havde af og til set mennesker som manglede arme, ben eller andre organer, men aldrig dette. Selv blinde folk havde øjne.

Hos indtrængereren var der bare to mandelformede kratere. Huller der fortsatte ind og ind i et bundløst dyb.

²⁰ De blødte ikke. Intet stak ud. Øjnene var simpelt hen væk.

Og han var åbenbart kun én af mange.

Susies blik løsrev sig, da hans hånd begyndte at famle sig vej hen over tapetet. Søgende. Mod stedet hvor hun sad.

’Jeg ved du stadig er her,’ sagde han lavmælt.

²⁵ Det havde været en helt almindelig aften fra hr. og fru Andreasen var taget af sted. Som sædvanlig havde de givet hende et telefonnummer, så hun altid kunne få fat på dem, hvis der skulle opstå problemer. ’Men det gør der jo aldrig med dig, Susie,’ havde fru Andreasen smilet, da de tog overtøjet på.

Hun havde lavet varm chokolade til Karsten og sig selv. De havde spist boller til og ³⁰ spillet et brætspil med vampyrer. Hun var Dracula. Karsten var dr. Van Helsing. *Han* tabte og påstod, at hun havde snydt. Susie havde grinet. Vampyrerne havde overtaget verden.

Bagefter havde de leget lidt. Ikke fordi hun havde det mindste imod ungen, men det var altså ikke så morsomt at lege blindebuk, når man var 16 år og havde modspil af en knægt på 5.

³⁵ Havde hun vidst, at hun skulle komme til at lege sit livs blindebuk tre timer senere, havde hun nok betakket sig og sparet på kræfterne. På den anden side var det jo, hvad hun blev betalt for.

Ved 19-tiden læste hun en godnathistorie for Karsten og fik ham til at sove inden tv-avisen begyndte.

40 'Vi babysittere burde have en fagforening,' tænkte hun og tændte for fjernsynet.

Nyhederne havde et par nye indslag om lysene, som alle efterhånden havde set, men ingen kunne forklare. I ugevis havde nattehimlen været domineret af disse hurtige lyn. Selvfølgelig gik historierne om UFO'er, grønne mænd fra Pluto og mere af den slags.

45 Aviserne havde kronede tider. De brugte det igen og igen som forsidestof. Alle talte om det på arbejdet og i fritiden. De fleste tog det nu ganske roligt. Ikke mindst videnskabsfolkene.

Fænomenet var uforklarligt, men ganske ufarligt.

Indtil i onsdags da den første dukkede op!

50 Det havde været en kvinde i New York – Susie undrede sig over, hvorfor det altid skulle begynde i USA?

- Hun var blevet skudt i et fredeligt villakvarter efter en vanvittig hærgen gennem fem huse. Her var hun brudt ind med et gevær og havde gjort et eller andet ved beboerne. Heldigvis var ingen døde, men alle som kvinden havde været i nærheden af, var angrebet af 55 en ukendt sygdom, som lægerne arbejdede på at forklare.

Imens sloges myndighederne med at mane rygterne i jorden. Alligevel slap der nok ud. Civile vidner – som havde trodset politiets forbud mod at udtale sig – solgte historien til forskellige dagblade og magasiner – alle med eneret – om kvinden uden øjne.

To dage senere gik det løs igen, denne gang i Tyskland, og indtrængerer var en dreng. 60 Og der var en mand i Rio. Og endnu en kvinde i Australien.

Og...

Beretningerne bredte sig så hurtigt som lynene på nattehimlen. Øjenløse mennesker – tilsyneladende mentalt forstyrrede – brød ind i folks huse og gjorde et eller andet ved dem. Men der blev aldrig begået mord. Det var det mest underlige. De mistede bare øjne- 65 ne på uforklarlig vis.

Nogle timer senere ringede det på døren.

Susie lå i sofaen og gloede på en lige gyldig amerikansk serie i tv, mens hun tænkte på Martin og, om hun skulle tilgive det med Lise til festen. Ikke fordi han fortjente det, men på den anden side.

70 Klokken 22.00 havde der været en ekstra tv-avis. En opildnet nyhedsoplæser forklarede, at videnskaben formentlig havde fundet en forklaring på de mystiske himmellys, som var blevet forbundet med historierne om øjenløse indtrængere verden over.

Så snart der forelå en fuldstændig redegørelse – måske allerede i aften – ville statsministeren holde en tv-tale, som skulle berolige alle, der var blevet opskræmt af rygterne.

75 Det kimeede på døren igen.

Susie løftede forundret hovedet og kiggede hen på videoens grønne digitaltal. Den var kun 22.33. Hr og fru Andreasen kom tidligst om en time og de havde selv nøgler.

Hun listede ud i entreen og tændte lyset over gadedøren. Den havde ikke noget kighul, men en af disse rektangulære ruder med matteret glas. Hun kunne se omridset af et hoved 80 derude.

Klokken ringede for tredje gang.

'Hvem er det?' kaldte hun.

Der gik et øjeblik.

'-----!'

85 Nogen svarede udenfor, men det lød som om vedkommende havde en klud i munden.

Blev der sagt Martin? Han vidste hun var herovre i aften.

'Martin, er det dig?'

'--!'

Det kimedede på ny.

⁹⁰ Så lydløst som muligt lempede hun sikkerhedskæden på og åbnede døren.

Det var ikke Martin.

Susie fik trukket sig selv på benene, da billedet faldt ned og glasset smadrede. Han ragede det af sømmed med hånden i sin søgen hen over tapetet. Lyden hævede fortryllesen og fik hende til at tænke klart igen.

⁹⁵ 'Karsten! jeg må få ham ud af huset og væk herfra. Hvis han gør Karsten fortræd er det min skyld. Hvorfor åbnede du osse den dør? Jeg troede ikke nogen kunne komme ind, når sikkerhedskæden var på. Dit fjols. Hører du ikke efter, hvad de siger i tv?'

Han gik et skridt frem og hævede øksen igen.

'Der er du,' mumlede han, nærmest for sig selv.

¹⁰⁰ Susie havde ikke tænkt sig at svare. Med hamrende hjerte fór hun hen til trappen og sprang op ad den, to trin ad gangen.

Der var en telefon i forældrenes soveværelse. Det vidste hun. Og politibilerne patruljerede hele natten. De kunne hurtigt være fremme.

¹⁰⁵ Gelænderet rystede hårdt i hendes håndflade, da manden stødte ind i det med siden. Han gryntede irriteret og begyndte opstigningen under hende. Susie drejede hovedet og stirrede ned. Han havde lagt øksen over den ene skulder, som en skovhugger på vej til arbejde.

¹¹⁰ 'De dræber aldrig. Det understreger de hver gang i nyhederne. De ta'r måske folks øjne, men de dræber aldrig. Og hvad så? Er det ikke slemt nok at blive blind? At se sådan ud? Hvem er de? Hvad vil han mig? Hvorfor lige mig?'

Hun tumlede ned ad gangen, forbi toilettet og standsede ved døren til Karstens værelse. Den var lukket. Der sad en nøgle i låsen.

¹¹⁵ Hun drejede den og tog den ud. Proppede den i lommen. Nu kunne drengen ganske vist ikke komme ud, men indtrængereren kunne heller ikke komme ind.

Susie løb hen til hr. og fru Andreasens soveværelse. Hun åbnede døren netop som han nåede på på 1. sal.

'Du er derhøne,' sagde han tonløst og så i retning af hende.

¹²⁰ Hun rev døren op, skyndte sig ind i soveværelset, trykkede på alle kontakterne, så loftlyset tændte og smækkede døren bag sig. Der sad en nøgle på indersiden. Hun drejede den i låsen og hørte klikket.

Med pulsen pumpende hårdt i halsen blev hun stående med ansigtet mod døren og lyttede. Det eneste som var tydeligt var hendes eget gispende åndedrag.

¹²⁵ Så hørte hun pludselig en stemme bagved og udstødte et lille skrig. Hun vendte sig. På en kommode i hjørnet stod et tændt fjernsyn. En mand forklarede et eller andet om en bilmotor.

Dørhåndtaget smældede hårdt ned. Hun sprang væk som om det havde givet stød og gloede forvildet rundt i værelset.

¹³⁰ 'Telefonen?'

Den stod på et lille natbord ovre ved vinduet. Hun flåede røret af og tastede 000¹.

Håndtaget fortsatte med at pumpe op og ned i døren. Han sagde noget udenfor. Måske til hende, måske til sig selv.

¹ Svarer til at ringe 112

135 **O**g så har vi netop modtaget besked om, at statsministeren er klar med sin tale, sagde speakeren i fjernsynet. Vi stiller om til Statsministeriet!
 'Kom nu, kom nu,' jamrede Susie ned i telefonrøret.
 Den svarede hende med gentagende dut. Pludselig blev der forbindelse.
 'Hallo, jeg...'
 En mild kvindestemme afbrød.
 140 'De har tastet 000. Alle linier er desværre optaget i øjeblikket. Bliv venligst på linien eller forsøg et nyt opkald!'
 På fjernsynet lød statsministerens stemme.
 Godaften. Tillad mig at komme ind i Deres stue et øjeblik med denne glædelige meddelelse, som mange sikkert allerede har fået kendskab til.
 145 Vi står på tærsklen til...
 Susie stirrede over mod døren.
 Håndtaget bevægede sig et par gange mere. Hun tastede 000 igen. Båndoptageren startede atter sin kliniske besked. Hun smed røret på og gav sig til at rode i bukselommerne.
 Støjen henne fra døren holdt op.
 150 ...at videnskaben har fundet frem til at forkla...

Hun så på sedlen med telefomnummeret og tastede det med rystende hænder. Der lød et voldsomt brag, da øksen hamrede ind i døren. Det gav et kraftigt spjæt i hende. Låsen holdt. Telefonen duttede. Hun lukkede øjnene og mumlede for sig selv. Slog en knyttet hånd ned i låret.
 155 'Ta' den så...'
 'Hallo?'
 'Hallo, er hr. Andre...?'
 Øksen tordnede ind i døren med et nyt drøn og sprængte en lang flænge i træet.
 'Jeg har ikke tid nu,' svarede en ukendt stemme irriteret. 'Hvorfor hører du ikke stats-
 160 ministerens tale?'
 Et ekko i røret forstærkede fjernsynet på kommoden.
 ... været blinde for det uendelige univers som omgiver vores jord, men den uvidenhed er heldigvis overstået nu. Vi...
 'Jeg skal tale med hr. Andreasen!' skreg hun ind i tragten. 'Der er en indtrænger i
 165 huset. I må gøre noget. Han er ved at bryde ind i værelset til mig...'
 Øksen bragede mod soveværelsesdøren for tredje gang og lavede et aflangt hul.
 'Jeg har ikke tid,' stønnede stemmen utålmodigt.
 'Desuden er de kørt for et kvarter siden.'
 Røret blev smækket på.
 170 'Hallo? Hallo?'
 ...at vi jordboere *ikke* har været denne opgave voksen og behandlet planeten uhensigtsmæssigt. Netop *derfor* er det at vore ekstra terrestriske venner nu overtager. Vi skal *ikke* opfatte dette som en fjendtlig handling. Tværtimod. Det er kun ment som en håndsrækning fra en højerestående race, som...

175 **K**arstens stemme lød ude på gangen. Hun hørte den tydelig blande sig med hr. og fra Andreassens.
 Hun ville skribe til dem at indtrængereren gemte sig et sted, men hun havde ikke kræfter til det. Hele hendes krop var lammet af fjernsynet.
 ... deres ankomst kan virke voldsomt på os mennesker, men jeg kan forsikre for, at der
 180 ikke er nogen grund til frygt. Et gammelt ordsprog siger, at øjnene er sjælens spejl, men...
 Det bankede på døren.

'Susie?' kaldte fru Andreassen. 'Susie, er du derinde?'

Han sad på sit kontor som han plejede, når han holdt nytårstale. Han var i et fint, mørkt jakkesæt, der matchede det sorte hår og venlige smil.

¹⁸⁵ En stor vase med blomster stod til højre. De tomme øjenkratere var rettet direkte mod kameraet.

En nøgle blev sat i låsen og drejet. Døren gik op. Hr. og fru Andreassen kom ind i soveværelset sammen med Karsten.

'Susie,' udbrød fru Andreassen bekymret. 'Hvad er der dog foregået her? Hoveddøren ¹⁹⁰ står på vid gab og Karsten var låst inde på sit værelse.'

'Er du fuld eller har du røget hash?' spurgte hr. Andreassen mistænksomt og sniffede.

'Måske er hun syg?' fortsatte fru Andreassen. 'Karsen, hvad har I lavet i aften?'

'Ingenting mor. Vi har bare leget.'

Susie pegede hen på statsministeren.

¹⁹⁵ ...er det på tide, at vi nu alle sammen får øjnene op for...

Endelig fik hun luft.

'Hvad er der galt med jer?' skreg hun hysterisk og så op på dem. 'Kan I ikke se at...?'